

Szent Kereszt felmagasztalása (szeptember 14.)

Jn 3,13–17

**„Isten nem azért küldte Fiát a világba,
hogy elítélje a világot”**

Marco Polo amikor találkozott a tatár kánnal átadott neki egy díszes keresztet, a pápa ajándékát. „Különös vallás a tiéd, hogy egy akasztófát szépnek tud látni” – mondta a kán. Valóban különös vallás a kereszténység, annak ellenére, hogy a kereszt mint a vallást azonosító jel csak Nagy Konstantin édesanyjának, Szent Ilonának jeruzsálemi zarándoklata után vált általánossá. Ennek oka, hogy elhelyezték Konstantin bizánci szobrának talapzatába a szent kereszt egyik darabját. Ettől kezdve a kereszt ereklye, megváltó szimbólum lett szerte a világon, mindenütt azonosították a kereszténységgel.

A vizsgált szentírási szakaszunkban az Emberfia felemeltetésének alapja egy történet, amely a pusztai vándorlás idején történt. A vándorló zsidókat mérges kígyók lepték el, ekkor Mózes egyet keresztre feszített. Azt mondja, hogy aki erre a jelre néz, az megszabadul. János közönsége szívesen olvasta és jól ismerte az írásokat, a Mózes által felállított keresztben, Jézus megváltó keresztjének előképét látta. Szépnek látta a keresztfát.

A kereszt és a szenvedés egybetartozott a középkorban, és a kereszténység egyik legkiemelkedőbb tanítása lett. A középkor minden templomot keresztrel jelölt meg, minden oltár fölé keresztet emelt, sőt az utak mentén is, a temetőben is egyre szaporodtak. Így lett a számtalan formában megjelenő kereszt Jézus vallásának azonosító jele. Sőt a középkori templomokban divatba jött a keresztben trónoló Krisztus-ábrázolás. A királyok fölött is ítélkező Krisztus Király óriási teste magasodott a hívők fölé a templomban.

Ennek a szakasznak mégsem a kereszt a kulcsszava. A szakasz Isten megváltó művének okáról beszél: Isten „Úgy szerette a világot.” A megváltás kezdeményezője az Atya, pontosabban az Atya szeretete, amely minden áldozatra kész a megváltásért. Senkinek nem vagyunk olyan fontosak, mint az Atyának. Nem ítélnének küldte Krisztust, hanem megmentőnek, megváltónak. Nem jelenti

e

z

a jó és a rossz összekeverését, a világosság és a sötétség elegyítését, hanem azt, hogy Isten szándéka a megmentés.

Sokan gondolják úgy, a világot ítélettel lehet megmenteni. A gonosz kiirtása egyenlő a világ megtisztításával. Egy tiszta, bűn nélküli rettegett világban, a rend uralma a pokollal egyenértékű. Isten a szeretetével ment és teszi a bűnösöktől fertőzött világot mássá. Isten szeretete nagyobb, mint a miénk. A miénk kiterjed rokonainkra, barátainkra, hittestvéreinkre, ha elég szimpatikusak. A tőlünk különbözőkre, az ellenségeinkre ritkán. Isten szeretete kiterjed a világ sötét részére, amely Isten nélkül tévelyeg. Amikor a bűnözők egymástól tanulnak törvényt és betyárbecsületet, képtelenek lesznek megérteni az Isten népét és Egyházát. Ha Isten népe nem tudja szeretni isteni szeretettel a bűnösöket, elrejti előlük azt, amiért Isten a világba küldte Fiát. Ezért nem mindegy, hogyan viszonyulunk a világhoz, a bűnösökhöz.